

๑

สลักจิต

เกล้า POV

ข้ามี...คนพิเศษอยู่คนหนึ่ง

“พ่อเกล้า พ่อว่าให้พวกบ่าวมันช่วยทำกระทงให้เถิด นี่ก็ใกล้ได้เวลาที่นัดกับพวกพ่อภพไว้แล้วมิใช่ฤ” หลวงปริชาภิบาล คุณพ่อของข้าเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกลัวหัวเราะ พลงพินิจข้าที่นั่งหลังชดหลังแข็งทำกระทงหนึ่งใบตั้งแต่ตะวันอยู่กลางศีรษะ จนบัดนี้ตะวันคล้อยต่ำใกล้ลับขอบฟ้าแล้วก็ยังไม่ว่างเสร็จเสียที

“ลูกอยากทำเองขอรับคุณพ่อ ลูกทำได้” ข้ายื่นกราน สายตาจับจ้องไปยังริ้วใบตองในมือ บรรจงพับมันให้กลายเป็นกลีบกระทง...น่าจะอันที่ร้อยแล้วกระมัง อย่างสุดความสามารถ แม้กระทงที่ข้ากำลังประกอบอยู่นี้จะไม่ได้อยู่ในสภาพน่ามองสักเท่าไร

วันนี้คือวันเพ็ญเดือนสิบสอง เทศกาลจงเปรี๊ยะ^๑ เวียนมาบรรจบอีกครั้ง ทว่าทั้งพระนครหรือโยธยาในยามนี้ประดับประดาด้วยโคมไฟ ครีกครื้นด้วยเสียงจ้ำจวนรจจาของเหล่าชาวบ้านที่ต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือการไปร่วมงานเทศกาล แม้การลอยกระทงจะไม่ได้จำกัดเฉพาะแค่วันนี้^๒ แต่ถึงอย่างไรวันเพ็ญเดือนสิบสองก็นับเป็นวันสำคัญที่สุดของเทศกาล

ชาวไทยเช่นพวกเราชื่นชอบงานมหรสพ เทศกาลจงเปรี๊ยะคราใดตามวัดต่าง ๆ จึงมักมีการจัดงานเฉลิมฉลองขึ้น ข้าเองที่ปกติไม่ค่อยชอบออกจากบ้านนักก็ยังคงรอคอยค่ำคืนนี้ที่จักได้ไปลอยกระทงกับเหล่าสหายไม่ได้

การลอยกระทงคือการบูชาพระแม่คงคา สำนึกต่อบุญคุณของสายน้ำที่ช่วยเหลือเลี้ยงสรรพชีวิตน้อยใหญ่ ขอขมาต่อพระแม่คงคาที่พวกเราทำให้สายน้ำแปรเป็นอน รวบรวมไปถึงเป็นการลอยเคราะห์ลุลอยโศกออกจากตัว กระทงที่สร้างขึ้นจึงเป็นเครื่องบูชาจากใจผู้สร้าง ดังนั้นรูปลักษณะจะงดงามหรือไม่หาใช่ประเด็นหลัก

^๑ ลอยกระทงในสมัยนั้นเรียกว่าพิธีจงเปรี๊ยะหรือพิธีลอยพระประทีป อีกทั้งเทศกาลลอยกระทงในสมัยกรุงศรีอยุธยาไม่ได้มีแต่การลอยกระทงในแม่น้ำเพียงอย่างเดียว ยังมีการชักโคมขึ้นเสาประดับประดาตามฝั่งริมน้ำอย่างสวยงามด้วย

^๒ ลา ลูแบร์ ราชทูตฝรั่งเศสที่มาเยือนกรุงศรีอยุธยาในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ได้บันทึกไว้ว่ามองเห็นแม่น้ำที่เต็มไปด้วยดวงประทีปลอยน้ำอยู่หลายคืน ไม่ใช่แค่คืนเดียวเหมือนดังปัจจุบัน (ลา ลูแบร์. (๒๕๕๗). *จดหมายเหตุ ลา ลูแบร์ ราชอาณาจักรสยาม* หน้า ๑๕๕. แปลโดย สันต์ ท. โกมลบุตร. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ศรีปัญญา)

ข้าคิดว่าสิ่งสำคัญกว่านั้นคือการแสดงความตั้งใจที่จะบูชาท่านพระแม่คงคาอย่างอมรวัฏฐ์ถึงความชุ่มเทของข้าและเมตตาอำนวยการให้สุขสมหวัง

อีกประการหนึ่ง เพราะข้าจะได้ไปลอยกระทงกับคนพิเศษ ข้าจึงยิ่งตั้งใจพับใบตองที่ละกลีบ ๆ และใช้ไม้กลัดมันเข้ากับหยวกกล้วย แม้จะคิดเบียดประเดี้ยวเล็กประเดี้ยวใหญ่ไปบ้างก็ตาม ข้าเป็นบุรุษวัน ๆ ขลุกอยู่แต่กับตำรา ไม่ค่อยได้ข้องแวะกับงานฝีมือละเอียดอ่อน กระทงจึงไม่งดงามเช่นฝีมือพวกบ่าวไพร่ที่ล้วนทำกระทงใบตองได้ชำนาญกว่าข้า แต่ข้ารู้ว่าหากพี่ภพทราบว่ข้าทำกระทงนี้เองกับมือ เขาจะต้องยิ้มและกล่าวชมเชยให้กำลังใจ

มันจึงสำคัญมาก จำเป็นที่ข้าจะต้องทำกระทงนี้ด้วยมือของตน เดิมทีข้าอยากทำกระทงให้คุณพ่อ กับพี่ภพด้วยเช่นกัน แต่หลังจากลงมือทำได้ไม่นาน ข้าก็จำต้องละทิ้งความคิดเช่นนั้น เพราะไม่อยากจะให้พวกเขาอับอายขายหน้าผู้อื่น

“เอ้า ๆ ตามใจเจ้า” คุณพ่อกล่าว คงรำนที่ จะห้ามปราม เพราะรู้ว่านิสัยข้าดีว่าบางครั้งข้าก็ดื้อแพ่งใช้อย่าง

ท่านระบายนมหายใจออกมาพลางกล่าวรวกับรำพึงรำพัน “หากแม่เจ้ายังอยู่คงได้สอนเจ้าทำ นางชำนาญเรื่องพวกนี้นัก เจ้าคงมีต้องเสียเวลาเป็นครึ่งค่อนวันเช่นนี้”

ข้าเห็นด้วยกับคุณพ่อ ถึงแม้ความทรงจำของข้าเกี่ยวกับคุณแม่จะค่อนข้างเลือนรางเพราะท่านจากไปตั้งแต่ข้ายังเล็ก แต่เท่าที่จำได้ข้ามักเห็นคุณแม่ร้อยมาลัยอยู่เสมอ กลิ่นกายของท่านหอมกรุ่นเสมีนดอกไม้ไม้ที่ท่านใช้เวลาอยู่กับมันทุกวี่ทุกวัน

“พอจักออกไปข้างนอกเสียหน่อย พระยาพิไชยภักดีชวนพ่อ

ไปร่ำสุราที่เรือน” คุณพ่อลุกขึ้นยืน คว่าไม่ตะพดคูใจที่วางอยู่ข้างกายติดมือไปด้วยแล้วจึงเดินมาลูบศีรษะซ้ำ ต่อให้ป็นี่ซ้ำจะอายุสิบห้าปีแล้ว ก็ยังชื่นชอบการแสดงความเอ็นดูเช่นนี้จากคุณพ่ออยู่ดี “เจ้าก็อย่าเที่ยวติดลมจนกลับตีกันเกล้า หน้าหนาวเช่นนี้ น้ำค้างลงแรง ประเดี๋ยวจักจับไข้ไปอีก”

“ข้ามิได้ป่วยไข้ง่ายตายเหมือนเมื่อก่อนแล้วขอรับ” ข้าค้านเบา ๆ สมัยเยาว์วัยข้าป่วยกระเสาะกระแสะก็จริง ทว่าเมื่อเติบโตใหญ่ ร่างกายก็แข็งแรงขึ้น อย่างน้อยตลอดปีที่ผ่านมาข้าก็ไม่เคยจับไข้แม้แต่หนเดียว

“แต่ถ้ารู้สึกไม่ดีก็อย่าฝืนสังขาร ให้รีบกลับ เข้าใจฤไม่”
คุณพ่อกำชับอย่างไม่วางใจ

ข้าจึงพยักหน้ารับปากและไหว้ลาคุณพ่อที่เดินลงจากเรือนไปพร้อมกับบ่าวต้นห้องของท่าน ข้างกายข้า นั้น ช่วย บ่าวประจำตัวของข้ายืนหน้ามากระซิบด้วยสีหน้าลึกลับ “คุณเกล้าขอรับคือว่า...คินนี้...”

“เจ้าจักไปที่ใดก็ไปเถิด ไม่ต้องตามข้าดอก” ข้าเอ่ยอย่างรู้ทัน ช่วยอายุสิบสี่ปีแล้ว อยู่ในวัยที่กำลังต้องการอิสระและมองหาคู่ชีวิต ดูเหมือนบ่าวของข้าจะกำลังตามเกี่ยวพานบ่าวในเรือนอีกคนที่ชื่อสายอยู่ ชะรอยคงอยากพานางสายไปเดินเล่นในงานเทศกาลมากกว่าติดตามนายอย่างข้า

เด็กหนุ่มอ้าปากค้าง กะพริบตาอย่างสับสนอยู่ชั่วอึดใจเมื่อตั้งสติได้ว่าข้าพูดสิ่งใดก็ยืมอย่างประหม่า “ตะ...แต่จักดีฤขอรับ”

“ข้ามิได้ไปคนเดียวเสียเมื่อไร มีทั้งพี่ภพ พี่จอม แลแก้วอยู่

ด้วย เจ้าก็รีบ ๆ เกี่ยวพานนางสายให้สำเร็จเสียที”

“อะ...ขอรับ” ช่วยหน้าแดงจัด รีบยื่นมือมาบีบนิ้ววดขาเอาไว้
ข้า จนข้าอดกลั้นยิ้มไม่ได้ ข้าเป็นบุตรโอรสไม่มีพี่น้องจึงเอ็นดูบ้าง
ที่อายุน้อยกว่าตนหนึ่งปีคนนี้ไม่ต่างจากน้องชายแท้ ๆ

บ้างที่อายุน้อยกว่าข้ายังมีความรักแล้ว ส่วนข้าเอง...ก็มี
คนในใจอยู่แล้วเช่นกัน

อาทิตย์อัสดง ท้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นสีส้มในยามที่ข้าวาง
ดอกดาวเรืองดอกสุดท้ายลงไปในกระทงใบตอง ข้าผ่อนลมหายใจ
หนัก ๆ พลังทอดสายตามองผลงานของตนด้วยความภาคภูมิใจ
เป็นเวลาเดียวกับที่ข้าได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวขึ้นบันไดเรือน หัวใจ
ของข้ากระตุกด้วยความคาดหวังขณะผินหน้าไปมองผู้มา

“เกล้า”

ในยามดวงอาทิตย์ตกดิน รอยยิ้มของพี่ภพกลับสว่างไสว
ประหนึ่งแสงตะวันยามเช้า ข้ายิ้มกว้างก่อนจะหันตัวเสียอีก

“ก่อนออกมาพี่พบคุณหลวงพ่อเจ้า ท่านแวะไปหาคุณพ่อพี่
พอดี” เสียงทุ้มต่ำของเด็กหนุ่มวัยสิบหกปีเจ้าของใบหน้าคมคาย
กล่าว ขณะเดินตรงมาหาข้าที่นั่งอยู่ในศาลาชานเรือน “ท่านบอก
พี่ว่าเจ้าทำกระทงด้วยตนเองเลยฤ นึกครึ้มอะไรขึ้นมาละนี่”

“ก็เราจักขอมาพระแม่คงคา ข้าเลยอยากทำด้วยตนเอง
นะขอรับ” ข้าตอบพลางเบนสายตาไปมองกระทงที่วางอยู่บนพื้น
เพราะไม่กล้าสบตาเขา

พี่ภพเป็นสหายที่ข้ารู้จักมาตั้งแต่ยังเล็ก สหายคนแรกในชีวิต
เนื่องจากคุณพ่อของพี่ภพเป็นสหายวัยเยาว์ของคุณพ่อข้า แม่

อายุจะห่างกันหนึ่งปีก็ไม่ได้ทำให้ข้าสนิใจกับเขาน้อยลง เขาเป็น ทั้งสหายและพี่ชายที่แสนใจดี คอยดูแลข้า เอาใจใส่ข้าเสมอ

ข้าชื่นชมเขาเรื่อยมา ทว่าไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่ข้าเริ่มประหม่า ยามอยู่ใกล้เขา รวมทั้งคะเนงหาเขาแทบจะตลอดเวลา นั้นทำให้ข้า ทั้งยินดีและกังวลไปพร้อมๆ กัน แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังอยากเจอ หน้าพี่ภพ อยากอยู่ใกล้เขาอยู่ร่ำไป...

“ก็จริงของเจ้า” เขากล่าวพลางคุกเข่าลงนั่งแล้วขยับเข้ามา ใกล้ ชะงอกหน้ามองกระทรงของข้า ในขณะที่ข้าผลอกลิ้นน้ำลาย กับความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น

เขาอายุมากกว่าข้าแค่ปีเดียวแท้ๆ ทว่าบัดนี้กลับตัวสูงกว่า ตั้งครึ่งช่วงศิวะ รูปร่างที่เคยแก่ง้างตามประสาเด็กหนุ่มเริ่ม ผึ่งผายมีกล้ามเนื้อดั่งบุรุษฉกรรจ์แล้ว คุณพ่อบอกว่าข้ายังสามารถ สูงขึ้นได้อีกไปจนถึงอายุสิบแปดปี สักวันข้าคงจะสูงพอๆ กับเขา ได้

แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็คงจะยังรู้สึกตัวเล็กกว่าอยู่ดีกระมัง อาจเพราะเขาช่างให้ความรู้สึกเป็นพี่ชายคนโต

“ทำเองครั้งแรกลิหนา”

“ขอรับ มันดูไม่ค่อยได้เท่าไร”

“ไม่ดก พี่ว่าก็สวยดี” พี่ภพละสายตาจากกระทรงมาสบตา ข้าแล้วคลี่ยิ้ม “ความพยายามงดงามทั้งนั้น เก่งมากน้องพี่”

ข้านั่งอยู่เฉยๆ ทว่าหัวใจกลับเต้นรัวประหนึ่งกำลังวิ่งอยู่ ข้าไม่อาจควบคุมตัวเองไม่ให้ยิ้มได้ พอเห็นข้ายิ้มพี่ภพก็เลื่อนมือ มาโยกศิวะข้าเบาๆ แล้วผุดลุกขึ้น

“ไปกันเถิด ประเดี๋ยวฟ้าจกมิดก่อนถึงวัด ปานนี้อ้ายจอม

กับแก้วคงถึงแล้ว”

“ขอรับ” ข้ากล่าวพร้อมฉวยกระทงของตนขึ้นมา

แต่ก่อนจะได้เดินลงจากเรือน พี่ภพก็หันไปหาช่วย “อ้ายช่วย มึงไปหยิบผ้าคลุมมาสักผืน”

“ขอรับ” ช่วยรีบกุ๊กกึ่งทำตามคำสั่ง “ไม่ก็จิตใจก็วิ่งกลับมาพร้อมผ้าคลุมผืนหนึ่ง “นี่ขอรับคุณภพ”

พี่ภพรับผ้าผืนนั้นมาแล้วขยับเข้ามาใกล้ข้า พลางพับผ้าคลุมให้เป็นผ้าพันคอ ข้ายืนตัวแข็งทื่อเมื่อเขาพาดมันลงบนคอข้า กระหวัดรอบคอให้เสร็จสรรพพร้อมมรอยยิ้ม “ตอนค่าน้ำค้างลงแรงนัก หากพี่พาเจ้าไปเที่ยวแล้วป่วยกลับมาคุณหลวงจักตำหนิเอาได้ แลพี่ก็มีอยากเห็นเจ้านอนชม”

“...”

“เอ้า เรียบร้อยแล้ว ไปกันเถิด”

“ขอรับ” ข้ากล่าวเสียงแผ่ว เดินตามเขาลงบันไดเรือนไปด้วยหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ พักหลังยามเขาดูแลหรือแสดงออกว่าใส่ใจข้า ข้าแทบไม่สามารถเก็บซ่อนความยินดีเอาไว้ได้

หากมีผู้ใดล่วงรู้ความในใจข้าเข้า พวกเขาคงจะมองว่าข้าเสียสติไปแล้วกระมัง

เรือพายของพี่ภพจอดรออยู่ตรงท่าหน้าเรือนข้าโดยมีอ้ายคงบ่าวต้นห้องของพี่ภพรับหน้าที่พายเรือนั่งรออยู่แล้ว เนื่องจากตอนเด็ก ๆ ข้าเคยก้าวพลาดตกน้ำตกท่าไป ทุกครั้งเวลาไปที่ใดด้วยกัน พี่ภพจึงมักยื่นมือให้ข้าเป็นหลักก้าวขึ้นลงเรือเสมอ ต่อให้ยามนี้พวกเราจะเป็นหนุ่มกันแล้ว เขาก็ยังปฏิบัติต่อข้าเยี่ยงน้องชายตัวน้อยอยู่ดี

“กระทงของพี่...” ข้าเอี้ยวตัวไปด้านหลัง มองกระทงใบใหญ่
แสนวิจิตรที่วางอยู่ตรงหน้าพี่ชายนอกสายเลือด

“คุณแม่ทำให้ล่ะ” พี่พทตอบ ตามด้วยเสียงหัวเราะร่วน
ของคอง

“อันที่จริงต้องบอกว่านางพวกบ่าวสาว ๆ ในเรือนทำกระทง
มาให้คุณภพกันแทบทุกคนเลยขอรับ คุณภพคงอยากรักษาหัวใจ
พวกมันกระมัง จึงไม่เลือกสักใบแล้วไปขอให้คุณหญิงท่านทำให้
แทน”

“นับวันมีงนี่ยิ่งปากมากนัก” พี่พทตำหนิว่าคนสนิทอย่าง
ไม่จริงจังนัก

ข้ารู้สึกวก่อนเนื้อในอกซ้ายขยายใหญ่ขึ้น

“หากรู้ว่าเจ้าจักทำกระทงเองพี่คงมาทำด้วยกันตั้งแต่หัววัน
แล้ว ไว้ปีหน้าเราทำด้วยกันดีฤไม่”

“...ขอรับ” ข้าตอบซ้ากว่าปกติไปชั่วอึดใจ พลันหัวใจก็ค่อย ๆ
พืบลง

ปีหน้านั้นหรือ จะมีปีหน้าที่ได้ลอยกระทงด้วยกันหรือเปล่า
ซ้าก็ไม่แนใจนัก เพราะบางทีนี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ซ้าได้ไป
เทศกาลจองเปรียบกับพี่ภพ พี่จอม และแก้วก็เป็นได้ วันก่อนซ้า
บังเอิญได้ยินสหายของคุณพ่อที่แวะมาเยี่ยมที่เรือนกล่าวว่า
คุณพ่ออาจได้เลื่อนตำแหน่งและย้ายไปเป็นหลวงยกกระบัตร
ที่ต่างเมือง หากเป็นเช่นนั้นซ้าก็คงต้องติดตามไปอย่างไม่มีทาง
เลี้ยว...

ถึงอย่างไรนั้นก็คือสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น เปล่าประโยชน์ที่ซ้าจะ
โพล่คิดถึงมันในยามนี้แทนการตีมด้ากับเทศกาล อีกทั้งพี่ภพยัง

ชวนข้าพุดคุยศัพท์เพเหระ ข้าจึงเบนความสนใจไปอยู่ที่การสนทนา
อันที่จริงพีภพไม่ใช่คนช่างพูด ในกลุ่มสหายเราคนที่พูดเก่ง
ที่สุดเห็นทีจะเป็นน้องเล็กอย่างแก้วที่อายุน้อยกว่าข้าสองปี ถัดมา
คือพี่จอมที่ทั้งปากหวานและมีเสน่ห์ต่อแม่หญิงน้อยใหญ่ (แต่
ยามอยู่ด้วยกันข้ามักได้ยินเสียงพร่ำบ่นแค้นจากปากพี่จอม
มากกว่า) ส่วนพีภพนั้นมักยิ้มแย้มและคอยเสริมบทสนทนา
ไม่ได้เป็นฝ่ายเริ่มต้นพูดคุยสักเท่าไร ยกเว้นยามอยู่กับข้าเนื่องจาก
ข้าพูดน้อยที่สุด เขาจึงเป็นฝ่ายชวนข้าคุยเสมอ

“จับมือพี” พี่ภพกล่าวเมื่อเรือเทียบท่าที่ศาลาท่าน้ำ
ของวัดแห่งหนึ่งซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง

หลังจากที่ข้าก้าวขึ้นจากเรือได้โดยสวัสดิภาพพี่ภพก็หันไป
ส่งความคง “มึงไปเที่ยวเล่นไป สักสามทุ่มค่อยมารอูที่นี้”

“ขอรับ!” คงตอบอย่างกระตือรือร้น ไม่ต้องรอให้พูดซ้ำ
เด็กหนุ่มก็เผ่นแห้วหายไปกับฝูงชน

ข้าประคองกระทงของตนเดินเฝ้าอยู่ด้านหลังพีภพ
เล็กน้อย พลังสอดส่ายสายตามองไปรอบบริเวณวัดซึ่งจอบแจ
ไปด้วยผู้คน ทั้งยังประดับประดาด้วยโคมสว่างไสวดูจกลางวัน
เทศกาลจอบเปรียงนั้นนอกจากจะบูชาพระแม่คงคาแล้วยังถือ
เป็นการบูชาบรรพบุรุษ จึงมีการวางริ้วโคมอยู่ทั่วไป ยามฟ้ามืด
ก็เห็นโคมส่องสว่างแข่งกับจันทร์เพ็ญและดวงดารา

ข้าได้ยินเสียงมหรสพแว่วมาแต่ไกล หันไปอีกด้านก็เห็น
แผงค้าทั้งอาหารขนมและของใช้จีปาถะ ข้าตาลายเด็กน้อยกับ
จำนวนฝูงชน แต่ถึงอย่างนั้นก็รู้สึกดีที่ได้มางานเทศกาลในวันนี้

“โอ๊ะนั่น! พี่ภพ! พี่เกล้า!”

เสียงเจ็ดยแจ้วร้องเรียกชื่อข้ากับคนข้างกายนั้นแน่นอนว่า ย่อมเป็นเสียงน้องเล็กของกลุ่ม เด็กชายตัวเล็กที่ตอนนี้นำหน้า เริ่มปรากฏความเจริญวัยแล้วกำลังดึงแขนเด็กหนุ่มร่างสูงอีกคนที่ถือกระทงสองใบอยู่ในมือให้เดินฝ่าฝูงชนมาทางพวกเรา

ใบหน้าหล่อเหลาของพี่จอมเผยแววอดิหารระอาใจ แต่ถึงกระนั้นเขาก็เดินตามแรงจูงใจของแก้วมาแต่โดยดี

“มาถึงกันนานแล้วฤ”

“สักพักเองจะ” แก้วหันไปตอบพี่ภพ ก่อนผินหน้ามาทางข้า แล้วขมวดคิ้ว “พี่เกล้าใส่ชุดเดิมอีกแล้วฤนี้ ออกนอกเรือนที่ไร ก็ใส่แต่ชุดนี้ เหตุใดจึงไม่ซื้อใหม่เสียบ้างเล่า”

“พี่ไม่ค่อยได้ออกไปไหนนัก ซื้อไปก็มิได้ใส่ดอก” ข้ายิ้มน้อยๆ ข้าไม่ใช่พวกชอบเที่ยวตระเวน ขนาดงานวัดนานที่ปีหนึ่งจะไปเดินสักครา ไม่เห็นความจำเป็นต้องซื้อชุดไปเที่ยว สิ่งที่ทำให้ข้าเสียอัฐได้ก็มีเพียงพวกสมุดหนังสือเท่านั้น

พี่จอมได้ฟังก็หัวเราะหึๆ “เจ้ามธยัสถ์เช่นนี้นะดีแล้วเกล้า ใครจักไปสุรุษสุร่ายอยากซื้อทุกสิ่งอย่างโดยเฉพาะขนมเยี่ยงเจ้าเล่า”

“พี่จอม!” แก้วทำหน้างอ แต่ไหนแต่ไรพี่จอมก็ชอบเข้าหาหย่อนน้องเล็กของกลุ่มให้ออกอาการแงงอน แต่ถึงกระนั้นแก้วก็ยังติดพี่จอมแจ ไม่เคยโกรธได้เกินครึ่งวันสักที

“พูดเช่นนี้แต่ข้าก็เห็นพี่ตามใจแก้วทุกทีมิใช่ฤ เป็นคนออกเงินให้เสียอีก” ข้าดักคอ

คู่สนทนาระบายลมหายใจหนักหน่วง “ข้าเพียงไม่อยากฟัง

เสียงพร่ำบ่นเอาแต่ใจของเด็กแถวนี้ก็เท่านั้น”

“ข้าจักตามบ่นพี่ไปทั้งชีวิตเลยคอยดู!” แก้วเซ็ดคาง ก่อนจะหันมาหาข้าอีกครั้ง “แต่ข้าพูดจริงหนา พี่รูปร่างแท้ๆ หากรู้จักแต่งตัวมากกว่านี้สักหน่อยแม่หญิงคงขายตามองทั้งพระนครไม่แพ้พี่ภพแน่เลยเถียว”

“เช่นนั้นเกล้าจ้กลำบากใจนะสิ” เสียงหุ้มดำของคนถูกพาดพิงกล่าวขัด นัยน์ตาสีนิลคู่นั้นหันมาประสานสายตากับข้า พลางยิ้มให้ และเป็นอีกครั้งที่ข้าหลบสายตาเขา

แก้วละความสนใจจากเรื่องราวๆ ใดๆ ของเหล่าพี่ชายพลางชี้ชวนข้าให้ดูกระทงในมือพี่จอม ยิ้มหวานจนตากลายเป็นขีด

“นี่ๆ พี่เกล้าดูสิ ข้าทำกระทงเองเลยหนาจ๊ะ ของพี่จอมก็เป็นฝีมือข้าละ!”

แก้วนั้นชื่นชอบวิชาการบ้านการเรือนมากกว่าจะไปหัดซ่อมมวยซ่อมดาบเช่นเด็กชายคนอื่น ๆ อีกทั้งคุณพระสินทรานุรักษ์กับคุณหญิงชื่นผู้เป็นบิดามารดา ยังตามใจไม่บังคับ วันๆ เด็กชายจึงขลุกอยู่กับการเย็บปักถักร้อยไม่ก็เข้าครัวทำอาหารมาตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน และผลลัพธ์ของการฝึกฝนก็คือกระทงอันงดงาม ประณีตไร่ที่ตีทั้งสองใบนั้น

ข้านี้ก็อยากช้อนกระทงของตนไว้ข้างหลังเสียแล้วสิ

“สวยมาก เจ้าเก่งมาก”

“ต้องอย่างนี้สิ สวยก็แค่ชมว่าสวย ชมว่าข้าเก่ง พี่เกล้ามิเห็นปากแข็งเหมือนพี่เลย คนอุตส่าห์ทำให้แท้ๆ” ท้ายประโยคเด็กชายหันไปทำหน้าอใส่คนอายุมากกว่า

พื้จอมเล็กคิ้ว “ชมมากจักเหลิงเช่นนี้อย่างไรเล่า แลพื้ก็มิได้ขอให้เจ้าทำกระทงให้เสียเมื่อไร มาว่าพื้ได้อย่างไรเจ้าเด็กนี้”

“ก็ข้าอยากทำให้นี้...” แก้วพูดเสียงอ่อน เลื่อนมือไปจับต้นแขนพื้จอม

พื้ามีได้แล้วแต่แสงสว่างจากริ้วคอมแถวนั้นทำให้ข้าเห็นว่าพื้จอมลอบอมยิ้ม

“คนเริ่มเยอะแล้ว เราไปล่อยกระทงกันเลยดีกว่า” พื้ภพกล่าวเมื่อเห็นคนเริ่มหนาตา

เข้ากับพื้จอมพยักหน้า ด้านแก้วตอบรับอย่างกระตือรือร้น “ไปสิๆ”

ทำน้ำของวัดตลาดลำไปด้วยชาวบ้านที่พากันมาล่อย
กระทงเนื่องจากเกรงกันว่าทำน้ำจะรับน้ำหนักไม่ไหว ผู้คนส่วนใหญ่จึงยืนอธิษฐานกันตั้งแต่บนฝั่ง เมื่ออธิษฐานเรียบร้อยแล้วค่อยเดินลงไปยังทำน้ำ น้ำกระทงไปล่อยในคลองแล้วรีบกลับขึ้นฝั่งโดยไม่ไฉ่ไฉ่ไร

ข้ายืนหลับตา ทั้งขอขมาพระแม่คงคาและอธิษฐานหลายสิ่งหลายอย่าง เปลวไฟไหวระริกอยู่บนเทียนเล่มเล็กในกระทงยามต้องสายลมหนาวที่พัดโชยมา ขณะที่ข้านำกระทงไปล่อยพร้อมกับพื้ภพ พื้จอม และแก้ว ยืนมองส่งกระทงของพวกเราที่ล่อยเอื่อยๆ ไปตามลำน้ำร่วมกับกระทงของคนอื่นๆ ที่ทำให้อ่างน้ำในคำคั้นนี้สว่างไสว

เมื่อกลับขึ้นมาบนฝั่งแล้วพื้ภพจึงหันมาถามยิ้มๆ “เจ้าอธิษฐานกระไรฤฯ เห็นหลับตาอยู่นานทีเดียว”

“หลายอย่างขอรับ” ข้ากสินน้ำลาย ไม่รู้เทวดานางไม่ดลใจ หรืออย่างไรข้าจึงหลุดปากพูดออกไปก่อนจะรู้ตัว “ข้าบอกว่ายากอยู่กับพะ...อยากอยู่กับพวกพี่ตลอดไป”

แก้วเบิกตาโต “แล้วข้าเล่า!”

“เจ้าก็ด้วย” ข้ารีบบอกก่อนที่เด็กชายจะเสียใจพลางลอบขบกราม หัวใจเต้นระส่ำ

ข้าไม่ได้โกหกแต่ก็ไม่ได้พูดหมด ข้าอธิษฐานว่าอยากอยู่กับทุกคนเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ อยากอยู่กับพี่ภพตลอดไป

ข้าชอบที่จ่อมกับแก้วมากเช่นกัน แต่คนสำคัญที่สุดสำหรับข้ามีแค่เขาเพียงคนเดียว

“เจ้าเป็นเด็กดีจริง ๆ หนาอายเกล้า” พี่จ่อมกล่าวพลางปรายตาไปมองเด็กชายที่ตัวเล็กที่สุด “แล้วเจ้าเล่า คงอธิษฐานขอให้ได้อัฐมาซื้อขนมเยอะ ๆ ละสิ”

“ไม่ใช่สักหน่อย ข้าอธิษฐานขอให้พี่ชอบข้าต่างหาก” แก้วพูดเต็มปากเต็มคำ

ข้าชะงักเล็กน้อย พี่ภพเองก็หันไปมองแก้วเช่นกัน แต่พี่จ่อมเพียงแค่มองตาแล้วกล่าวล้อเลียน “พี่ไม่รักดอก พวกเด็กดีอ้อ”

“ข้าเป็นเด็กดี!”

“เด็กดีอ้อ!”

แล้วทั้งสองก็ต่อล้อต่อเถียงกันราวกับหลงลืมพวกข้าไปเสียแล้ว ท้ายที่สุดพี่ภพจึงทำหน้าที่เป็นกรรมการห้ามศึกด้วยการชักชวนไปซื้ออาหารขนมไว้กินตอนไปนั่งปุ่เสื่อดมhorseshoe พอดูเรื่องของกิน แก้วก็วิ่งตัวปลิวนำหน้าไปทันที ปล่อยให้พี่ชาย

อย่างพวกข้าทั้งสามรีบเดินจ้า ๆ ตาม

พี่ภพกับพี่จอมเป็นเจ้ามือเลี้ยงข้ากับแก้ว เมื่อได้ของกินแล้ว พวกเราก็ไปนั่งดูละครนอกด้วยกัน แต่สารภาพว่าข้าไม่มีสมาธิดูสักเท่าไรเพราะความสนใจถูกดึงดูตไปยังคนที่นั่งข้าง ๆ

เข้าของพี่ภพที่นั่งขัดสมาธิดูละครอยู่ชนกับเข้าของข้า ทั้งที่อากาศเย็นไม่น้อย ทว่าข้ากลับรู้สึกร้อนวาบไปทั้งตัว จนในที่สุดก็ต้องเลียงออกมาตั้งสติด้วยการอ้างกับทั้งสามคนว่าจ๊กไปปล่อยเบาเสียหน่อย

ข้ามายืนสงบสติอารมณ์อยู่แถวท่าน้ำพักหนึ่ง เมื่อเดินกลับมาแถวโรงมหรสพอีกครั้งก็พบว่าเหลือเพียงแก้วนั่งกินขนมต้มอยู่คนเดียว

“สองคนนั้นไปไหนเสียเล่า”

“พี่ภพเห็นว่าเจอสหายเก่าเลยไปยืนคุยกันอยู่ตรงดินสะพานโน้น” แก้วบู้ยิบไปทางด้านขวา แล้วสะบัดหน้าไปทางซ้ายอย่างแรงจน “ส่วนพี่จอมยืนเกี่ยวแม่หญิงอยู่นั้นปะไร วันก่อนที่ข้าเห็นยืนยิ้มหวานให้มิใช่คนนี้สักหน่อย พวกบุรุษเจ้าชู้ประตูดิน!”

ข้ามองตามสายตาเด็กชาย เห็นร่างสูงของสหายรุ่นพี่ยืนยิ้มหวานสนทนากับเด็กสาวคนหนึ่ง ตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อหนุ่ม พี่จอมก็เริ่มเกี่ยวพานสาว ๆ ไปไหนด้วยกันครวใจเป็นต้องได้เห็นอีกฝ่ายปลิกตัวไปเช่นนี้ตลอด เป็นภาพที่เห็นกันจนชินตาไปเสียแล้ว แต่น่าแปลกที่ยังไม่เห็นตกลงปลงใจกับผู้ใดสักที

ส่วนพี่ภพ...ข้ายังไม่เคยเห็นเขาเกี่ยวพานแม่หญิงคนใด และมั่นใจว่าค่อนข้างไม่อยากเห็น...

“ก็เรื่องธรรมดาของเขามิใช่ฤ”

“นั่นละหน่าที่ทำให้ข้าไม่สบายใจ” แก้วนั่งห่อไหล่ ไข้ไม่จิ้ม
เชี่ยขนมด้มอย่างใจลอย ก่อนหันมาถามข้าด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด
“พี่เกล้าคิดว่าพี่จอมอยากจักออกเรือนแล้วฤไม่ หากเขาออกเรือน
ไปข้าจักทำอย่างไรเล่า ข้าเพิ่งสิบสาม คุณพ่อยังมียอมให้ออกเรือน
เสียด้วย”

ข้าถามเสียงกั้วหัวเราะ “แล้วเจ้าจักรีบอยากออกเรือนตาม
พี่จอมไปเพื่ออันใด”

“ข้ามิได้ออยากออกเรือนตามพี่จอม ข้าอยากออกเรือนกับ
เขา”

“...”

“ข้าจริงจังหนา ก็ข้าชอบพี่จอมนี่”

“...เด็กเอ๊ย” ข้ายิ้มน้อยๆ เอื้อมือไปโยกศีรษะเด็กชายด้วย
ความเอ็นดู “เจ้าก็เคยบอกว่าชอบพี่แลพี่ภพเหมือนกัน แปลว่า
อยากออกเรือนกับพวกพี่ด้วยอย่างนั้นฤ”

“ข้าชอบพวกพี่สองคนก็ใช่” เด็กชายมองข้ามองขวาไปยัง
ชาวบ้านที่นั่งดูละครรอบกายพวกเรา เมื่อเห็นว่าคนเหล่านั้นจจจ
กับการแสดงไม่สนใจผู้อื่น แก้วจึงหันมาสบตาข้าแล้วลดเสียงลง

“แต่คนละแบบกับที่ข้าชอบพี่จอม ข้าอยากใช้ชีวิตเป็นคู่
ตัวเมียกับเขา” แก้วตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังเกินวัย

พริบตาเดียวข้าก็รู้สึกว่าน้องชายคนนี้ไม่ใช่เด็กน้อยอีกแล้ว
และสิ่งที่แก้วพูดออกมาก็ทำให้ข้าอัศจรรย์ด้วยหลาย ๆ เหตุผล

บุรุษต้องคู่กับสตรี นั่นคือสิ่งที่ควรเป็นและถูกปลูกฝังเช่นนั้น
ไปทุกหย่อมหญ้าตั้งแต่เยาว์วัย แม้เมื่อเติบโตใหญ่ข้าจะได้อรู้ว่าที่
โรงรับข้าเราบุรุษนั้นมีบุรุษบางคนให้บริการแก่บุรุษด้วยกัน ทว่า

นั่นก็คือเป็นเรื่องน่าอับอาย มีแต่พวกไร้ศักดิ์ศรีเท่านั้นที่กระทำกัน
ผู้ไปใช้บริการก็มีแต่พวกรสนิยมผิดแพ้ววิปลาส

จะแวะไปใช้บริการก็ได้แต่ต้องระมัดระวังมิให้ถูกจับได้ หาก
ใครล่วงรู้เข้ามีพันเสื่อมเสี้ยชื่อเสียงทั้งวงศ์ตระกูล การที่แก้วกล้า
พูดเรื่องน่าตกใจเช่นนั้นออกมาทำให้ข้าตั้งตัวไม่ติด เพราะลึก ๆ แล้ว
ข้าเองก็...เป็นพวกวิปลาสที่หวาดกลัวว่าจะถูกล่วงรู้ความลับนี้
เข้าสักวันเช่นกัน

แก้วยังเด็กจึงกล้าพูดออกมาเช่นนั้น นัยหนึ่งเพราะความ
ไร้เดียงสา แต่ถ้าคิดอีกแง่แก้วก็นับว่ากล้าหาญมากทีเดียว

“พี่รังเกียจข้าฤ” แก้วมีสีหน้าสลดเมื่อเห็นข้าไม่ได้ตอบ ดูท่า
น้องชายคนนี้อาจล่วงรู้อยู่แล้วว่ารสนิยมของตนเป็นสิ่ง*ไม่ปกติ*

“ไม่ พี่ไม่มีทางรังเกียจเจ้า” ข้ารีบตอบ

พอได้ยินดังนั้นเด็กชายก็มีสีหน้าสดใสขึ้น

“ขอบคุณจะ ข้ายังกลัวว่าหากพี่หรือแม่แต่พี่ภพรู้เข้าคงมอง
ว่าข้าเสียสติเป็นแน่ แต่ข้ารู้ตัวดีทุกอย่าง มิได้พินเพื่อน มิได้ถูก
ผีเข้าเลยหนา ข้าก็แค่...ชอบเขามาก แลข้าไม่อยากโกหกตัวเอง”
แก้วเ้มปาก สีหน้าเจื่อนลง “แต่พี่จอมไม่เชื่อข้า เขาคิดว่าข้าพูด
ไปตามประสาเด็ก”

ข้าเองก็คิดว่าอาจเป็นเช่นนั้น แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าคงไม่ใช่
แก้วอายุสิบสาม อีกแค่ปีเดียวก็ถึงวัยออกเรือนได้แล้ว จะไม่เข้าใจ
ความรู้สึกตัวเองได้อย่างไร

ตอนอายุสิบสามข้าเองก็รู้สึกเช่นเดียวกับแก้ว เพียงแต่ข้า
ต้องใช้เวลาถึงสองปีกว่าจะเข้าใจตนเองแท้และยอมรับความจริงได้
ว่าข้า...ชอบบุรุษ

“ข้าอธิษฐานกับกระทงด้วยหนาวว่าขอให้ข้าได้ครองรักกับพี่จอม พี่ว่าข้าจะได้ออกเรือนกับพี่จอมฤไม่” แก้วถามด้วยแวตาคาดหวัง

ข้าไม่อยากทำลายความหวังอันบริสุทธิ์ของน้องชายจึงตอบเสียง ๆ “คงแล้วแต่โชคชะตากระมัง”

“นั่นสินหนา”

“คุยอะไรกันอยู่ฤ”

พวกเราสองคนสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงทุ้มดังขึ้นด้านหลัง พี่ภพเดินกลับมาสมทบนั่งลงข้างกายข้าอีกครั้ง มองพวกเราสลับกันไปมา

“คุยกันว่าจักไปซื้อขนมต้มอีกดีฤไม่นะจ๊ะ ข้ายังไม่อิ่มเลย” แก้วรีบเปลี่ยนเรื่องแล้วลอบขยิบตาให้ข้า แววต่ายังมุ่งมั่นไม่ยอมแพ้ นั่นเป็นสิ่งที่ข้าไม่เคยมีเลยสักครั้ง

ข้าลอบมองพี่ภพเป็นครั้งที่เท่าไรก็ไม่อาจนับของวัน พลังคิดว่าเหลือเวลาอีกมากน้อยเท่าไรกัน...ที่ข้าจะได้นั่งอยู่ข้างกายเขาเช่นนี้

เมื่อน้ำค้างเริ่มลงแรงก็ได้เวลาแยกย้ายกลับเรือน

“ข้ากำลังหัดทำขนมอยู่ไว้จักเอาไปฝากหนาวจะพี่เกล้า” แก้วทิ้งท้ายก่อนถูกพี่จอมดึงแขนเดินลี้ว ๆ ไปเนื่องจากเด็กชายอึดออด ไม่อยากกลับจึงต้องคุมเข้มเสียหน่อย ดูท่าคงไม่พินให้บ่าวพายเรือไปส่งแก้วถึงเรือนก่อนเช่นเคย ส่วนข้าก็นั่งเรือกลับกับพี่ภพเช่นเดียวกับขามา และถูกกำชับให้ใช้ผ้าคลุมบังศีรษะไว้กันน้ำค้างระหว่างทางพายเรือกลับ

“รีบขึ้นเรือนเถิด” พี่ภพกล่าวพลางก้าวขึ้นไปบนท่อน้ำรอรับ
ข้าเหมือนเคยเมื่อคงพายเรือมาจอดเทียบที่ท่อน้ำเรือนข้า

ข้าจับมือเขา พลันรู้สึกไม่อยากปล่อยมือ

“พี่ภพ คือ...นั่งดูดาวเป็นเพื่อนข้าสักประเดี๋ยวได้ฤกษ์ไหมขอรับ”
ข้ากลับใจถามออกไป

ความเข้มของเขาเล็กลงขึ้นน้อยๆ นานทีปีหนข้าจะร้องขอ
สิ่งใดจากเขา บางทีนั้นอาจทำให้เขาปฏิเสธไม่ลงกรรมจึงพยักหน้า
ในที่สุด

“ได้สิ”

พี่ภพส่งสายตาให้คงผูกเรือแล้วไปเฝ้าอยู่ห่างๆ ส่วนตัวเขาก็
นั่งลงบนบันไดที่ศาลาริมน้ำเคียงข้างข้า ทอดสายตาไปบนฟากฟ้า
ที่พรางพรายด้วยดวงดาราฉายล้อมจันทร์เพ็ญสุกสกาว สลับกับ
กระทิงใบน้อยที่ลอยไปตามกระแสน้ำซึ่งนานๆ ครั้งจะโผล่มา
สักใบ

“วันนี้สนุกฤกษ์ไม่”

“สนุกขอรับ”

“พี่เองก็สนุก ได้ยินว่าเจ้ามีความสุขที่กิติใจ”

พวกเราไม่ได้พูดสิ่งใดกันมากนัก ต่างตีมด้ากับช่วงเวลา
อันเงียบสงบและจมอยู่ในความคิดของตน ข้าทอดสายตาไปยัง
ลำคลอง แสงเทียนบนกระทิงใบหนึ่งที่ลอยผ่านท่อน้ำหน้าเรือน
ดับวูบเพราะถูกลมพัด ประหนึ่งเป็นสัญญาณบ่งบอกการสิ้นสุด
ของช่วงเวลาอันแสนผ่อนคลายนี้

“ขึ้นเรือนได้แล้ว อากาศเย็นนัก ประเดี๋ยวจักจับไข้อีก” พี่ภพ
เอ่ย แต่พอเห็นข้าไม่ตอบมุบปากของฝ่ายนั้นก็โค้งสูงขึ้น “หึๆ มอง

ที่ตาลห้อยเช่นนั้นคือกระไรกัน ฤเจ้าอยากให้พินอนด้วยเหมือน
ตอนเด็ก ๆ เจ้าถึงวัยออกเรือนแล้วหนา”

“มิใช่...สักหน่อย” ข้าพืมพำ ไบหน้าร้อนวาบอย่างควบคุม
ไม่ได้เพราะน้ำเสียงสัพยอกที่แสนนุ่มนวล

“พี่ภพ”

“ว่าอย่างไร”

“หาก...วันหนึ่งข้าต้องย้ายไปต่างเมือง พี่จักติดต่อข้าฤไม่”
เขานิ่งไปชั่วอึดใจก่อนกล่าวขึ้น “หมายถึงข่าวที่ว่าคุณหลวง
บิดาเจ้าอาจได้รับการแต่งตั้งเป็นหลวงยกกระบัตรนะฤ”

ดูท่าข่าวนี้คงแพร่สะพัดในหมู่ขุนน้ำขุนนางพอสมควร พี่ภพ
คงได้ยินเรื่องนี้มาจากบรรดาขุนนางที่แวะเวียนไปเยี่ยมท่าน
ออกญาบิดาของเขา ข้าพยักหน้ารับอย่างสลด

“ถ้าเป็นไปได้ข้าไม่อยากไปเลย พี่ว่าข้าคุณเป็นลูกออกตัญญู
ฤไม่ที่ไม่อยากติดตามคุณพ่อ”

“ไม่ดอก” เขาปลอบใจ

แล้วประโยคถัดมาก็ทำให้หัวใจข้าโลดเร็ว

“พี่เองก็ไม่ได้อยากให้เจ้าไป หากเป็นไปได้พี่ก็อยากพาเจ้า
ไปเที่ยวเทศกาลจองเปรียงทุกปี”

“...”

“แต่คนเราต้องเติบโตขึ้น มีวิถีทางของตน หากเจ้าต้องย้าย
ไปต่างเมืองจริง ๆ พี่จักเขียนจดหมายหาเจ้าบ่อย ๆ ดีฤไม่” เขา
ยิ้มปลอบประโลมให้ข้าเหมือนทุกคราเมื่อข้ามีเรื่องไม่สบายใจ

“ขอรับ”

แสงสว่างจากใต้บริเวณศาลาน้อยนัก ข้าจึงมองเห็นไม่ชัด

ว่าแววดาพีภพเป็นเช่นไรในยามนี้

“หนนี้ก็ขึ้นเรือนได้แล้ว” เขาบีบไหล่ข้าเบาๆ ก่อนเลื่อนมา
ลูบศีรษะ สัมผัสอบอุ่นนั้นทำให้ข้าสะท้านน้อยๆ ด้วยความชัดเจน
“ฝันดีหนา”

“เช่นกันขอรับ” ข้ายกมือไหว้

พีภพยืนมองจนกระทั่งข้าก้าวขึ้นบันไดเรือนแล้วเขาจึงเรียก
ให้คนนำเรือออก ข้ายืนมองส่งเขาไกลๆ จากบนระเบียง หัวใจ
ทั้งอบอุ่นและอ้างว้างไปพร้อมกัน

แก้วช่างกล้าหาญที่จะแสดงความรู้สึกของตน ต่างจากข้า
ที่ซึ่ซลาดตาขาวเหลือประมาณ เกรงว่าหากพูดออกไปสายตา
อ่อนโยนที่ขามอบให้มาโดยตลอดจะแปรเปลี่ยนเป็นความรังเกียจ
หรือต่อให้พีภพจะเมตตาข้าเช่นเดิมข้าก็ไม่อยากทำให้เขาแปด
เปื้อน ทั้งจากความรู้สึกที่ไม่สมควรของข้า หรือคำคนว่าร้ายตินิน
นินทา

เสียงไม้พายจุ่มน้ำห่างไกลออกไปทุกขณะจนเลือนหายไป
เหลือเพียงข้าที่ยืนอยู่ลำพัง...

ไม่ว่าคำรักที่ไม่อาจเอื้อนเอ่ยนี้จะสลักลึกลงในใจข้าเพียงใด
พีภพก็คงไม่มีวันได้รับรู้ไปชั่วชีวิต

๑.๕

เดือน ๗ แรม ๒ ค่ำ ปีมะเส็ง เอกศก
ถึง พิภพ

ข้าเขียนจดหมายมาบอกกล่าวตามที่ได้อ่านกันไว้ว่า
จักไม่ขาดการติดต่อกันขอรับ ก่อนอื่นข้าสบายดี ร่างกายแข็งแรง
ดีมิได้ป่วยไข้ ขอให้พี่วางใจ แลฝากไหว้คุณลุงกับคุณหญิงป้าด้วย
ขอรับ ฝากบอกว่าหลานชายคนนี้จะรักถึงพวกท่านเสมอ

ณ เวลาที่กำลังเขียนจดหมายอยู่ก็ล่วงมาสามเดือนแล้ว
ที่ข้าได้ย้ายถิ่นฐานมายังเมืองพิจิตรแห่งนี้ แรกทีเดียวก่อนที่จัก
ได้มาเยือน ข้าเคยคิดว่าคงจักต้องใช้เวลานานทีเดียวกว่าจักคุ้นชิน
กับสิ่งแวดล้อมแปลกใหม่ ท่านก็รู้ว่าข้าเกิดมาก็ไม่เคยออกนอก
พระนครเสียด้วยซ้ำด้วยสุขภาพที่ไม่เอื้ออำนวยเมื่อสมัยเด็ก ข้า
มิรู้เลยว่าต่างเมืองจักเป็นเช่นไร ก่อนมาที่นี้จึงคิดกังวลไปสารพัด

ว่าจักอยู่ได้ไหม

ทว่าในความเป็นจริง เมืองพิจิตรนั้นทั้งสงบแลน่าอยู่ หาได้เจริญน้อยไปกว่าราชธานีอโยธยาสักเท่าใดเลย แลผู้คนก็เอื้ออารีต่อกันยิ่งนัก ทั้งยังให้การต้อนรับคนแปลกหน้าอย่างอบอุ่น ข้ายังจำได้ดีในวันที่ไปเดินป่า^๓ ไกล ๆ เรือนเป็นครั้งแรกกับอ้ายช่วย พวกชาวบ้านมิได้รู้ดอกว่าข้าเป็นบุตรชายหลวงยกกระบัตรคนใหม่ ถึงกระนั้นเมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเราเพิ่งย้ายถิ่นฐานกันมา ต่างก็นำอาหารแลขนมมาให้ข้ากับอ้ายช่วยมากมายโดยไม่ยินยอมรับเบี้ย ทั้งยังอวยพรให้พวกเรามีความสุขกับการใช้ชีวิตที่นี่ คุณพ่อเองก็ออกปากว่าชอบเมืองนี้มากเช่นกัน

ดังนั้นถึงจักมิใช่บ้านที่คุ้นเคย แต่ข้าก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นมากอ้อโขสามเดือนที่ผ่านมาข้าได้เที่ยวตระเวนสำรวจเมืองพิจิตรแลนึกถึงพวกพี่สุดหัวใจว่า หากข้า พี่ภพ พี่จอม แลแก้วได้มาเที่ยวที่นี่ด้วยกันคงจักเป็นการดียิ่งนัก ข้าอยากพาพวกพี่มาสักการะวัดมหาธาตุเหลือเกิน แลยังมีสถานที่ต่าง ๆ ที่น่าสนใจอีกมากมาย เพลานี้ข้าคงทำได้เพียงบอกเล่าประสบการณ์ให้พวกพี่รับรู้ผ่านทางจดหมายหวังว่าสักวันพวกเราทั้งสี่จักได้ท่องเที่ยวไปด้วยกัน

ชีวิตข้าที่นับได้ว่าสนุกสนาน ยามนี้ข้าปรับตัวได้แล้ว ช่วงนี้ข้ามักไปตีป่าหนังสือขอรับ เนื่องจากคุณพ่อกล่าวไว้ว่าข้าอายุสิบหกปีแล้ว ถึงเวลาที่ต้องคิดเรื่องอนาคตให้มากกว่าอยากทำงานอะไร จักได้เตรียมตัวเสียแต่เนิ่น ๆ ข้าจึงตั้งใจจักใช้เพลานี้เพื่อค้นหาว่าตนอยากทำสิ่งใด แลที่ป่าหนังสือก็มีผู้รู้เรื่องต่าง ๆ แวะเวียนมาให้

^๓ ในที่นี้คือตลาดสด

เข้าได้พูดคุยเก็บเกี่ยวประสบการณ์จากพวกเขา คิดว่าอีกไม่นาน
ข้าคงจักหาคำตอบให้ตัวเองได้กระมัง

แล้วทางนั้นเล่า สามเดือนที่ผ่านมาพวกพี่เป็นอย่างไรบ้าง
ก่อนจะมาเข้าเป็นห่วงแก้วไม่น้อยเพราะน้องร้องไห้เสียมากมาย
ในวันที่มาส่งข้าเดินทาง ฝากบอกพี่จอมด้วยว่าอย่าแกล้งน้องมาก
เกินไปหนาขอรับ ส่วนพี่ภพ...สิ่งที่ข้าเป็นห่วงเสมอมาคือพี่มัก
ทุ่มเทกับการร่ำเรียนแลฝึกซ้อมวิชาต่อสู้จนลืมเพลลา พี่อย่าได้
ฝืนร่างกาย พักผ่อนให้มาก ข้าฝากฝั่งอ้ายคงให้คอยช่วยเตือนพี่
แทนข้า ฉะนั้นเพลลามันบอกกล่าวก็อย่าได้ดุด่ามันเลยหนาขอรับ
มันเพียงแค่เป็นห่วงพี่เช่นเดียวกับข้าก็เท่านั้น

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ พี่คงจกยิ้มแลคิดว่าข้าพูดมากจนผิด
ปกตีสีหนา ข้าเองก็รู้ตัวเช่นกัน อาจเป็นเพราะข้ามิได้อยู่กับพวก
ท่านทุกวันแล้วจึงมีเรื่องอยากบอกมากมายเหลือเกิน ดังนั้นก็ทน
หน่อยเถิดหนาขอรับ เพราะนี่คงมิใช่จดหมายฉบับสุดท้าย แลข้า
จักตั้งตารอคอยจดหมายจากพี่เช่นกัน

คิดถึงเสมอ
จากเกล้า น้องชายของพี่

เดือน ๘ ขึ้น ๘ ค่ำ ปีมาล เอกศก
ถึง กล้าห้องพี่

พี่ได้รับจดหมายของเจ้าแล้ว แลรีบเขียนจดหมายตอบกลับ
ทันใดเพราะเจ้าคงอยากรู้ว่าพวกเราเป็นอย่างไรบ้าง แต่ก่อนอื่น
พี่ต้องขอบอกว่าพี่เองก็ตั้งตารอจดหมายของเจ้าทุกเมื่อเชื่อวัน
ดังนั้นสิ่งที่พี่ต้องทนหาใช้ความรำคาญเจ้า ทว่าเป็นการอดทนรอ
ให้จดหมายของเจ้ามาถึงมือพี่

พี่สบายดี คุณพ่อคุณแม่ก็เช่นกัน โดยเฉพาะคุณแม่ที่พร่ำ
บ่นคิดถึงหลานชายคนโปรดของท่านแทบทุกวัน มิต่างจากพี่ที่
เหงานักเมื่อไม่มีเจ้าให้พูดคุย พวกเราเคยอยู่ด้วยกันสี่คนเสมอ
ยามนี้เหลือเพียงสาม ทุกครั้งที่ได้พูดคุยกับอ้ายจอมแลแก้วจึง
พากันรู้สึกใจหายไม่น้อย แลหวังว่าพวกเราจักได้อยู่พร้อมหน้า
พร้อมตากันอีกครั้ง ทั้งพี่ อ้ายจอม แลแก้วก็อยากไปสักการะ
วัดมหาธาตุเช่นกัน หากมีโอกาสพวกเราจักไปเยี่ยมเจ้าที่เมือง
พิจิตรอย่างแน่นอน

สิ่งที่เจ้าเป็นห่วงเรื่องของแก้วนั้น ครั้นเจ้าจากไปแรก ๆ ก็ซึ่ม
ลงไปไม่น้อย ทว่าพี่กับอ้ายจ่อมก็คอยแวะเวียนไปพูดคุยกับน้อง
โดยเฉพาะอ้ายจ่อมที่ขยันพูดล่อย ๆ ว่าจักไปป่าผ้าบังละ ป่า
เครื่องประดับบ้างละ เพื่อให้แก้วออกปากขอติดตามไปด้วย เจ้า
ก็รู้สึกมั่นใจว่าปากไม่ตรงกับใจนัก ทำเป็นบ่นรำคาญเสียเต็มประดา
ทว่ากลับพาน้องตระเวนเสียทั่วตลาดแลซื้อผ้าผืนเครื่องประดับ
ให้เสียอีก คงเป็นวิธีปลอบใจเด็กตามประสามันนั้นแล

ตอนนี้แก้วจึงว่าเรงขึ้นแล้ว แลกำลังชะมักเขม้นอยู่กับการ

เรียนวิชาการเรียน โดยเฉพาะการเข้าครัว ทุกคราเมื่อพี่แวะไปหาที่เรือนคุณพระสินทรานุรักษ์เป็นต้องได้พบแก้วชลูกอยู่ที่เรือนครัวกับบรรดาบ่าวไพร่ เชื่อฤไม่ว่าน้องของพวกเราทำอาหารอร่อยมากเทียว ฝีมือดีขึ้นเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่พี่ได้ชิม ครั้นพี่ถามว่าเหตุใดจึงต้องเข้าครัวในเมื่อมีบ่าวไพร่คอยจัดการให้อยู่แล้ว น้องก็ตอบว่าเพราะอยากทำอาหารให้คนที่รักกินด้วยตนเอง ซึ่งพี่สงสัยนักกว่าแก้วคงหมายรวมถึงพวกเราด้วย หาใช่จ่ายจอมเพียงผู้เดียวใช่ฤไม่

ส่วนจ่ายจอม มิต้องกังวลว่ามันจักเอาแต่แกล้งแก้วดอกบัตินี้มันมีค้อยมีเพลแล้วเนื่องจากได้เริ่มรำเรียนเป็นหมอยาหลังจากล้งเลมานานเพราะไม่อยากจะเข้ารับราชการ เมื่อเดือนก่อนมันจึงไปขออนุญาตคุณพ่อตามตรง แรกทีเดียวพี่ยังคิดว่าพระยาสุโขศลท่านจักไม่ยินยอมเสียอีก เพราะบุตรชายของท่านทุกคนล้วนเข้ารับราชการ แต่กลับกลายเป็นท่านออกปากอนุญาตอย่างง่ายดาย ลางทีคงเป็นเพราะจ่ายจอมเป็นบุตรคนเล็กที่ท่านตามใจเสมอมากระมัง สหายของเราจึงได้ทำตามความฝันสมใจอยาก

คุณพ่อเองก็เริ่มเปรยให้พี่เร่งอ่านหนังสือหนังหา เตรียมพร้อมทำงานได้แล้ว คุณพ่อท่านอยากให้เข้ารับราชการ แต่ตัวพี่นั้นสนใจวิชาการแพทย์ไม่น้อยเพราะพี่อยากช่วยชีวิตผู้คน เจ้าว่าหากพี่ไปขออนุญาตคุณพ่อไปเรียนกับจ่ายจอม ท่านจักอนุญาตฤไม่

อย่าว่าแต่เจ้าคิดว่าตนพุดมากเลย พี่เองก็มีเรื่องอยากเล่าให้เจ้าฟังมากมายนัก รู้ตัวอีกทีก็เขียนจดหมายยาวเสียขนาดนี้ ทว่ายังไม่ถึงครึ่งในสิ่งที่พี่อยากพุดให้เจ้าฟัง ห่างกันแค่สามสี่เดือนแต่กลับมีเรื่องเกิดขึ้นมากมายเหลือเกิน คงจักดียิ่งนักหากพี่ได้พุดคุยกับเจ้าทุกเรื่องราวทุกเมื่อเชื่อวันอย่างที่เคยเป็นมา ดังนั้น

หากจดหมายฉบับหน้าของพี่จ้กยาวกว่าฉบับนี้ ก็หวังว่าเจ้าจ้กไม่
คร้านที่จ้กอ่านไปเสียก่อน

คิดถึงเจ้าเสมอ
พี่ภพ